

Így állt össze a júniusi szám

E számtól kezdve megváltozik a lap címodala. Marad a szépen kalligrafált *Könyvtáros* felirat, de elhagyjuk a borító nagyrészét elfoglaló nagy fehér K-t. A helyén grafikát vagy fényképet közlünk, ugyanezt megismételjük kicsiben a tartalomjegyzék-oldalon, nagyjából az eddigi fekete K helyén. Ugyanakkor a borító színe (a hátsó borítón is) egy-egy évfolyamon át ugyanaz lesz. Ebben a csonka évben a narancssárga lesz a színünk.

A változtatás nem öncélú. Azt szeretnénk, hogy a címodalon megjelenő s mindig változó grafika, illetve fénykép egyedivé, megkülönböztethetővé tegye az egyes lapszámokat. Hogy az olvasók úgy hivatkozhasanak egy-egy cikkre: „Tudod, abban a számban jelent meg, amelyiknek a borítóján az a két alakos grafika volt”. Persze a jobb magazinok ötletes címodalaival nem kelhetünk versenyre, nincs hozzá megfelelő technikánk, de úgy véljük (reméljük), hogy a fekete-fehér grafikák és fotók is egyedítik, megkülönböztethetővé teszik az egyes lapszámokat. Persze ennek csak akkor van értelme, ha a borítón belül olyan szöveg található, amelyért érdemes felidézni a címodal díszítőelemét.

A Fórum rovat két írása a topográfiai szempontból hátrányos helyzetben lévő emberek könyvtári ellátásának problémáiról szól. *Zircz Péter* az FSZEK bibliobuszát mutatja be. *Böröndi Lajos* három határszéli településen működő kiskönyvtár gondjairól számol be.

Érdekes és elgondolkodtató, hogy mind a Zircz Péter által tüzetesebben vizsgált Adyligeten, mind az osztrák határ mentén megbúvó kisközségekben a könyvtár az egyetlen kulturális közintézmény. Ez a tény egyrészt elszomorító, másrészt aláhúzza a könyvtárosok felelősségét.

A Könyvtári élet rovat első cikke azokat a népszerűkörti beszélgetéseket rekonstruálja és összegzi, amelyeket *Zsidai József* főigazgató folytatott a Miskolci Egyetemi Könyvtár dolgozóival. A főigazgató munkájukról, szakmai

közérzetükről, elgondolásaikról, a könyvtár tevékenységével, a vezetéssel kapcsolatos véleményükről kérdezte munkatársait... Ez az elbeszélgetés – mondhatná valaki – hasonlatos ahhoz, ahogy az oroszán a barlangjába rendeli az őserdő lakóit, s felteszi nekik a kérdést: hogy érzik magukat az ő birodalmában? Ettől függetlenül és ezzel együtt érdekesnek és elgondolkodtatónak érezzük a kísérletet, amellyel a főigazgató elégedett, „nem tudja eléggé magasra értékelni azt a sok gondolatot, javaslatot, amelyhez hozzájutott ezzel a módszerrel”. Talán másutt is próbát tesznek!

Nem tudok sort keríteni a szám valamennyi cikkére, de elmondhatom, hogy itt a szerkesztőségben a többi is tetszett – azért is adjuk közre őket.

Apropó! Közreadás és tetszés. Az utóbbi számok egyes közleményeivel kapcsolatban néhány telefonhívás és számos „füles” adta tudtomra, hogy X vagy Y cikkének közreadása nem tetszett Z-nek vagy Q-nak. Értetlenül állok ez előtt a vélekedés előtt. Egy-egy folyóirat, lap a nyilvánosság fóruma, ahol, ha valakinek valamilyen kérdésben megalapozott véleménye van, kifejtheti, érvelhet mellette. Ez aztán a címzetteknek – az olvasóknak – vagy tetszik, vagy nem tetszik, egyetértenek vele vagy nem értenek vele egyet. Akinek más a véleménye megírhatja, sőt szeretnénk is, ha megírná, mivel hiszünk a viták tisztító erejében. A szerkesztőség éppen ezért helyt ad olyan írásoknak is, amelyeknek nem minden passzusával ért egyet (ugyan ki jogosítana fel, hogy tévedhetetlenül és csalhatatlanul mi ítéljük meg minden szakmai vélekedés igaz vagy téves voltát?). A közreadás alapvető kritériuma, hogy a cikknek legyen gondolati tartalma, határozott és okadotolt véleménye, nem baj, ha a fogalmazás sarkított, az sem, ha az érvelés hevében pontatlanságok is becsúsznak. És még valami: nem baj, ha a cikk „olvastatja magát”. Szeretettel várja – az akár a szerkesztőségre is haragvó – cikkeiket: **Bereczky László**